

A titkos kiskutya

Holly Webb

HOLLY WEBB

A TITKOS KISKUTYA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2014

Zoénak

Első fejezet

Dolly kiugrott az autóból, és lelkesen körülnézett. Korábban még sohasem kempingezett, ezért most rendkívül izgatott volt.

– Ez a mi sátrunk? – kérdezte az apukájától, szemügyre véve a nagy piros-zöld sátrat, amely mellett az autójukkal megálltak. – Hatalmas!

Apa bólintott.

– Azt mondta a hölgy a telefonban, hogy hat ember fér el benne. Ez azt jelenti, hogy te és Oliver is külön szobában alhattok.

– Hálófülkében – javította ki Oliver. – Fülkének hívják, apa.

Dolly a szemét forgatta. Csak mert Oliver egyszer már volt kempingezni, azt gondolta, hogy mindent tud. Egyébként is mindig okosabbnak tartotta magát Dollynál, elvégre egy évvel idősebb volt a húgánál. Oliver annyira élvezte a korábbi táborozást, hogy folyton könyörgött a szüleinek, hadd menjenek kempingezni a nyári szünetben. Dolly nem bánta. Általában egy nyaralót szoktak bérelni a tengerparton, és most izgalmas volt valami egészen mást csinálni. A Folyóparti Tanyán temérdek tennivaló akadt, és rengeteg állattal lehetett barátkozni. Ám anyja nem igazán lelkesedett a sátorozás gondolatáért. Végül mégis beadta a derekát, de ragaszkodott hozzá, hogy olyan kempinget válasszanak, ahol a tulajdonosok felállítják nekik az egyik saját sátrukat, ha úgy kívánják, jöllehet Oliver csalásnak minősítette ezt a megoldást.

– Fülke. Elnézését kérem, Kempingszakértő úr. –
Azzal apa előrángatta az egyik jókora dobozt a kocsiból. Sátorat ugyan nem kellett hozniuk, de még így is rengeteg holmira volt szükségük. Béreltek egy kis gáztűzhelyt és pár konyhai eszközt a kempingtől, de hálósákokat és matracokat is be kellett pakolniuk, sőt még összecukható kerti székeket is, amelyekre leülhettek. Apa ugyanis kijelentette, hogy képtelen két teljes hétig a földön ücsörögni. Azután ott volt még a sok ruha és ennivaló. Anya ragaszkodott hozzá,

hogy esőkabátot és gumicsizmát is hozzanak, csupán a biztonság kedvéért.

– Elmehetünk körülnézni? – kérdezte Dolly reménykedve. – Nézzétek a folyót! Pontosan a sátrunk mellett folyik! – A hely nevéből már korábban is tudta, hogy egy folyó szeli át a kempinget, de arra nem számított, milyen közel fognak sátorozni hozzá. Maga elé képzelte, amint összegömbölyödve fekszik a sátrukban, és hallgatja a hömpölygő víz sodrását. – Egy híd vezet a tanya többi részéhez. Ó, figyeljétek csak! Kacsák. Talán pici kacsák is vannak. És muszáj megnéznem a lovakat!

– Én a medencét akarom látni – szólt közbe Oliver.
– Nem maradunk sokáig, anya.

Anyukájuk azonban a fejét rázta.

– Még nem lehet. Nemsokára elmehettek, megígérem. Ki kell pakolnunk, aztán apával mi is veletek tartunk körülnézni. Tudni akarom, merre jártok, mielőtt elengedlek titeket egyedül is.

Oliver először tiltakozni szeretett volna, de végül csak sóhajtott, majd felnyalábolt egy nagy halom hálósákokat a kocsiból.

– Lehet ez itt az én szobám? – kérdezte a fiú, kicipzárázva a középső helyiségből nyíló egyik ajtót. A három hálótér a sátor két oldalából és hátuljából nyúlt ki, elöl pedig egyfajta nyitott kupola magasodott, amely alatt nyugodtan főzhettek, akár eső idején is.

– Azt hittem, fülkének hívják – incselkedett Dolly mézesmázosan, félrehajolva a hálósák útjából, amelyet a bátyja hozzávágott. – Ha az a szoba a tiéd, akkor én elfoglalhatom ezt a hátsót?

Apukája bólintott.

– Miért is ne? Mindegyik szoba pontosan ugyanakkora.

– És így a lehető legtávolabb kerülünk Olivertől és a horkolásától – mutatott rá az anyukája.

Dolly felemelte a feléje dobott hálósákokat (a sajátja volt), és kicipzárázta a hátsó hálószoba ajtaját.

Igencsak meglepődött, amikor egészen tágas helyiség fogadta odabenn. Arra számított, hogy a sátor meglehetősen picike lesz, de a szobájának még saját hátsó ajtaja is volt! Sietve kicipzárta, kíváncsian kikukucskált, és csendesen elmosolyodott, amikor megpillantotta a sátor mögött alig pár méternyire hömpölygő folyót. Nem állt szándékában elárulni Olivernek, hogy saját titkos kijáratral rendelkezik – a bátyja rögtön cserét követelt volna.

Szerencsére a kicsomagolás nem vett sok időt igénybe – Dollynak nem kellett elpakolnia a ruháit, hiszen nem is volt hová tennie őket. Kiterítette a matracát és a hálósákját, közben pedig az járt a fejében, hogy valójában még várja is a lefekvést. Még sohasem töltötte az éjszakát egy folyó közvetlen szomszédságában.

– Dolly? Készen vagy? Menjünk egy kicsit körül-
nézni? – kiáltott be az anyukája.

Felpattant, kilépett a fülkéből, és villámgyorsan be-
cipzárázta maga mögött az ajtót.

– Minden rendben? Nem lesz baj, hogy egyedül
kell odabenn aludnod? – kérdezte az anyukája kis-
sé aggodalmasan, de a kislány ragyogó mosolyt ve-
tett rá.

– Csodálatos! Miért is ne volna minden rendben?
Saját szobám van, akárcsak otthon, anya.

Anyukája megnyugodva bólintott.

– Végül is egészen közel leszünk hozzád, ha netán
mégis félnél.

– Ha kinyújtanám a kezemet a szobámból, és elég
messze nyújtóznék, még a lábadat is meg tudnám
csiklandozni – kuncogott Dolly.

– Szóval, mit nézzünk meg először? – kérdezte apa.
– Van itt egy kis kávézó, ahol fagyit is árulnak. Mit
szóltok hozzá?

– Fagyi? – Oliver a varázsszóra kidugta fejét a fülkéből. Dolly lelkesen bólogatott. Nagyon meleg volt a sátorban; a jéghideg fagyi igazán remekül hangzott.

Anya szemügyre vette a kis térképet, amelyet az érkezésük után vett magához a kempingben.

– Miután a fagyival végeztünk, és gyorsan körülnéztünk a terepen, nem bánom, ha ti ketten egyedül is elmentek néha felfedezőútra. De csak ha megígéritek, hogy elmondjátok, hová készültök, és a megbeszélt időben vissza is jöttök.

Dolly elmosolyodott. A szülei általában nem szokták engedni, hogy egyedül járkaljon, bár Oliver, amióta ötödik osztályos lett, időnként elsétálhatott az iskolába a barátaival. A kempingezés hatalmas kalandnak ígérkezett a kislány számára.

Rengeteg sátor mellett haladtak el úton a kávézó felé, amely az egyik hajdani tanyaépületben kapott helyet. Mostanra már mindegyik házat átalakították; nyitottak egy kis élelmiszerüzletet, egy ajándékboltot,

sőt még egy kézművesműhelyt is építettek, ahol különböző foglalkozásokra lehetett jelentkezni. Dolly nagy kedvet érzett, hogy kipróbálhassa az ékszerkészítést.

Több fiút is látott a kempingben – pár Oliver korabeli srác éppen focizott a közelükben álló egyik sátor előtt. Lányokat azonban alig vett észre, néhány egészen kicsitől eltekintve. Igazán nem is bánta. Temérdek tennivaló akadt itt, és már alig várta, hogy önálló felfedezőutakra indulhasson.

– Senki sem hozott kutyát magával – jegyezte meg Dolly az apukájának, amint elsétáltak a sátrak mellett. A kislány imádta a kutyákat, és azt gondolta, hogy talán a sátrak körül is lesz néhány, amely elkísérte a gazdáját.

– Szerintem kutyákat nem engednek be a kempingbe. Nem igaz? – kérdezte apa. – Biztos vagyok benne, hogy ezt olvastam valahol a honlapjukon. Talán mert megrémíthetnék a többi állatot.

Dolly mélyet sóhajtott, mire apukája kedvesen átkarolta a vállát.

– Ne lógasd az orrod, Dolly! Rengeteg másféle állat van itt. Ne feledd a kismalacokat és a lovakat!

A kislány bólintott. *Tényleg* nagyon izgatott volt a kismalacok miatt, de egy kiskutya, amivel kedvére játszhat, sokkal jobb lett volna. Hosszú ideje győzködte már a szüleit, hogy vegyenek egy kutyát, de nem sok sikerrel. Anyukája azon aggódott, hogy nem elég nagy a kertjük, noha Dolly meg volt győződve

róla, hogy sokan tartanak kutyát az övékénél kisebb udvaron is. Egyébként is volt egy óriási park a házuk szomszédságában, így hát valójában nem is számított. Anya szerint azonban a kettő között sem ugyanaz.

Megpróbálta rávenni Olivert is, hogy segítsen rábeszélni a szüleiket, de a bátyját nem igazán érdekelte a dolog. Már volt saját állata; kilencedik születésnapjára kapott egy vörös térdű tarantulát. Dolly gyűlölte a pókokat. Amikor a bátyja fel akarta idegesíteni, nyitva hagyta a szobája ajtaját, majd úgy tett, mintha kiengedné Ottót a terráriumából. Dolly mindig sikított ijedtében. Ez volt az egyik legjobb része a kempingezésnek: Otto nem jöhetett velük. Oliver rábízta a barátjára, Maxre, hogy a távollétében gondját viselje.

Dollyt már a hatalmas pók gondolatára is kirázta a hideg. Hogyan engedhették meg a szülei, hogy Oliver ilyen borzalmas állatot tartson? Ráadásul Otto elképesztően óriási volt. Ami azt illeti, nem sokkal kisebb egy kis termetű kutyánál...

– Igyekezz, lassú csiga! – Oliver hátrafordult, hogy rákiáltson a húgára, aki lassacskán lemaradt a család többi tagja mögött. – Nem kéred a fagyidat?

Második fejezet

– Valaki *mégis* hozott kutyát. Biztos vagyok benne, hogy hallottam az ugatását, amikor átsétáltunk az udvaron! – Dolly türelmetlenül rángatta apukája ingujját. – Nos, csak halk hangok voltak, inkább nyüszítés, mint ugatás.

A fagyit kimérő kamaszlány rámosolygott Dollyra.

– A kiskutyákat hallottad. Az istállóban laknak, az udvar túlsó végében – mondta.

– Kiskutyák? – kérdezte Dolly reménykedve.

– Aha. Németjuhász-kölykök. Anyukám tenyészteti őket. A sok tanyasi épületben annyi helyünk van, hogy még a kutyák is saját lakosztályt kapnak. Az áll az ajtajukon, hogy Folyóparti Németjuhász-tenyészet.

– Megnézhetjük a kölyköket? – kérdezte Dolly. Imádta ezt a fajtát, nagyon nemes külsejű kutyáknak tartotta őket.

– Talán... anyukámat kell megkérdezned. Julie a neve. Fogadni merek, hogy már találkozottatok vele a recepciónál.

Dolly bólintott. Az asszony, aki a térképet adta nekik, és útbaigazította őket a sátrukhoz... egész biztosan Julie volt a neve. Ráadásul sötét, göndör hajával kifejezetten hasonlított is Amyre, a lányra a kávézóban.

– Megkérdezem – válaszolta a lánynak. – Kösz!

Valójában Dollynak igencsak nehezeére esett, hogy idegen emberektől bármit is kérjen; túlságosan félénk

volt. Ám úgy gondolta, ha a végén kiskutyákkal találkozhat, össze tudja kaparni a bátorságát, hogy egy vadidegennel beszéljen.

Amikor végzett a fagyijával, Dolly meggyőzte az anyukáját, hogy sétáljanak vissza a recepcióhoz, amíg apa és Oliver elment, hogy megnézzék a mászófalat.

– Jó napot! Minden rendben? Tetszik a sátruk? – érdeklődött Julie mosolyogva.

Anya lelkesen bólogatott.

– Csodálatos! Sokkal nagyobb, mint amilyenre számítottunk. – Bátorító pillantást vetett Dollyra.

– Lehetséges volna... – dadogta a kislány. – Vagyis... Megnézhetném a kiskutyákat, kérem szépen? Amy említette, hogy kiskutyák is vannak a tanyán.

– Való igaz – nevetett Julie. – Hatan vannak, most tízhetesek. Szereted a kutyákat?

– Igen. És nagyon szeretnék egy sajátot is. Itt a kempingben sok kutya lakik?

– Általában csak Lucy, a kiskutyák mamája, és Sally, a testvére. Nem vállalunk sok almot; évente csupán kétszer születnek nálunk kiskutyák. Azután vagy eladjuk őket házi kedvencnek, vagy munkába állnak és dolgozni kezdenek. Sok nálunk született kölyökből lett mostanra rendőrkutya.

Dolly bólintott. Pontosan tudta, hogy a német juhászokból kiváló rendőrkutya válnak, mert nagyon gyorsan és ügyesen tanulnak. Nyomkövetésre, kutatásra és mentésre szokás használni őket.

– Nem nőnek túl nagyra házi kedvencnek? – kérdezte Dolly anyukája kissé kételkedve.

Julie nevetve rázta meg a fejét.

– Dehogy! Nos, valóban nagyra nőnek. Lucy és Sally a házban él velünk, amikor éppen nincsenek kölykeik, így nem kell külön helyiségben lakniuk a kiskutyákkal, és bizony tényleg a konyha jókora részét elfoglalják a kosarukkal. De most őszintén, minden attól függ, hogy egy kutya mennyire jól nevelt. Ha az ember ügyesen betanít egy nagy termetű kutyát, jóval kevesebb helyet foglal egy pici, szertelen kutyusnál.

Furcsán hangzott, de Dolly tudta jól, hogy Julie miről beszél. Barátnője, Millie, egy miniatűr, csodaszép tacskó gazdija volt, akit azonban szörnyen elkéneztettek. Millie egész családja körülötte ugrált. Az a kutyus *tényleg* rengeteg helyet foglalt...

– Ami azt illeti, egyébként is éppen a kiskutyákhoz indultam, hogy rájuk nézzek – mondta Julie az órájára pillantva. – Elkísérelhetsz, ha esetleg van kedved.

– Igen! De még mennyire – válaszolta Dolly lelkesen. – Kell etetni őket? A kiskutyák rengeteget esznek, ugye?

Julie meglepetten tekintett a kislányra.

– Azt hittem, hogy van saját kutyád – csodálkozott.

Dolly szégyenlősen elmosolyodott.

– Ó, nincs. De nagyon szeretek olvasgatni róluk. Karácsonyra kaptam egy csodálatos kutyás könyvet, minden tudnivaló benne van. Már négyszer elolvastam, és nagyon sokat ír a kölykök gondozásáról. Ezek a kiskutyák is készen állnak, hogy új otthonba kerüljenek, ha már tízhetesek?

– Igen. Az új gazdik ezen a héten és a következőn jönnek megnézni őket. – Julie közben kilépett

a recepciós pult mögül, és visszafelé vezette Dollyt és anyukáját az ösvényen a fő udvar irányába. – Eddig nagy szerencsénk volt, sikerült kellő hírnevet szereznünk magunknak jó természetű kutyáink tenyésztésével. Nemrég megjelent egy cikk a helyi lapban a rendőr-kutyák betanításáról, és még egy remek fényképet is közöltek két kiskutyánkról a trénerünkkel. Az újságcikk után rengeteg ember akart folyóparti kiskutyát vásárolni. Ebből az alomból minden kölyök a várólistás gazdikhoz kerül.

– Ó... – Dolly halkán felsóhajtott. Titokban arról álmodozott, hogy anya váratlanul beleszeret egy németjuhász-kölyökbe, és végre sikerül meggyőznie, hogy szerezzenek maguknak is egy kiskutyát. Egészen biztos volt benne, hogy apa már kezd hozzászokni a gondolathoz. Egyszer bevallotta, hogy még tetszenének is neki a kora reggeli séták, hogy munka előtt még egy kis friss levegőt szívhatson. Dolly szülei mindketten otthonról dolgoztak, honlapokat

terveztek, így hát apa ideje nagyobb részét a számítógép előtt görnyedve töltötte. A kislány újra felsőhajtott. Időpazarlás volt ábrándozni róla. Egy kutyus lenne a legcsodálatosabb vakációs emlék, amelyet a nyaralásból hazavihetnének, de ha egyszer már minden kölyök elkelt, semmi értelme nem volt tovább reménykedni.

Megérkeztek az udvarra, ahol Julie kinyitotta a kiskutyás helyiséghez vezető ajtót.

– Ezt az épületet kifejezetten erre a célra alakítottuk ki, hogy a kölyköknek külső kifutójuk legyen. Mostanában a meleg miatt állandóan nyitva tudjuk tartani az ajtaját, hogy friss levegőhöz jussanak. És még a kertbe is ki szoktuk vinni őket.

A helyiségben egy kapuval ellátott, drótkerítésből készült kennel látszott, a közepén leterített puha takarón pedig egy gyönyörű német juhász feküdt. Pontosan úgy festett, mint a fényképek Dolly könyvében: a lába és a füle aranybarna volt, a feje és a háta pedig

éjfélete. Hatalmas, sötét szeme a kislányt fürkészte. Nem keltett ellenséges benyomást, csupán óvatosnak tűnt.

Dolly meg is értette a bizalmatlanságát. Négy gyönyörű kiskutya botladozott körülötte, így hát meg akart győződni, hogy a kislány és az anyukája nem jelent veszélyt rájuk. A kölykök azonban egyáltalán nem aggódtak. Rögtön a kennelhez csődültek, és izgatottan kaparni kezdték az oldalát. A hátsó lábukra ágaskodva majdnem kidugták orrocskájukat a tetején. Akkor két másik kutyus viharzott be a kinti kifutóból, és ők is a kennelre vetették magukat, lelkes csaholás közepette.

Dolly anyukája vidáman felnevetett.

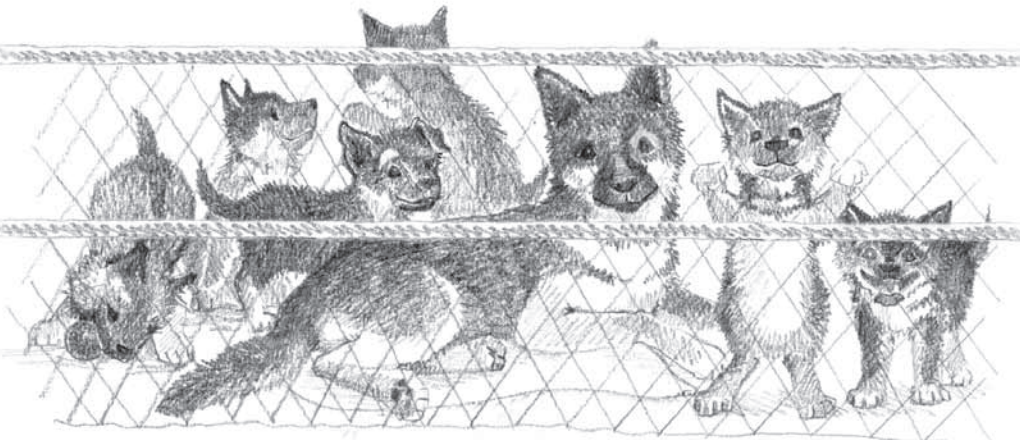
– Ó, te jó ég! Most már értem, miért tartják a kiskutyákat idekinn, és nem a házban...

– A házba is be szoktuk vinni őket, hogy hozzászokjanak az ember társaságához, és megtanuljanak vigyázni a bútorokra – magyarázta Julie. – De általában

nem mindet egyszerre. Igaz, hogy egy tágas tanya-
épületben lakunk, de nyolc német juhász bármekkora
ház számára enyhe túlzás volna.

– Gyönyörű szépek – suttogta Dolly.

Számított rá, hogy a kölykök aranyosak lesznek, és
természetesen azok is voltak, mégsem ez volt a leg-
megfelelőbb kifejezés rájuk. Habár a bundájuk még
puha és bolyhos volt, nem a szokásos kerek, kiskutya-
pofik néztek fel Dollyra. Már is a német juhászokra
jellemző szépséges, hosszú orral és felálló füllel dicse-
kedhettek. Nem egyszerűen aranyosak voltak – ha-
nem roppant *csinosak*.

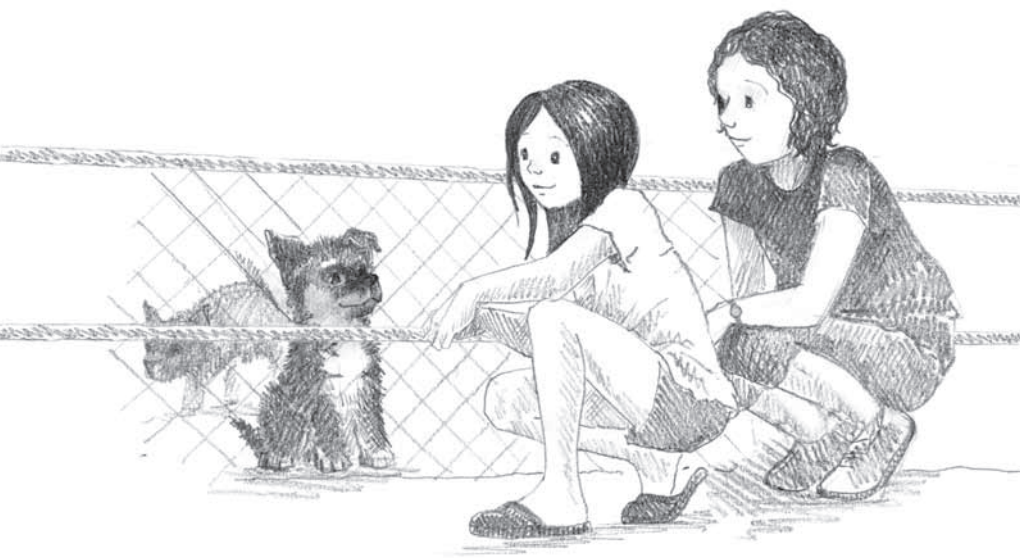
Abban a pillanatban az egyik kiskutya félrehajtotta a fejét, és egyenesen Dolly arcába nézett. Fülecskéje megrándult, és összevissza mozgott. A kislány felnevetett, és lehajolt a kennelhez, hogy jobban szemügyre vehesse a kutyust.

– Ó, lekonyuló füle van – állapította meg, és azt kívánta, bárcsak megsimogathatná. Ez a kiskutya volt a legsötétebb az alomban, gyönyörű, aranybarna bundájával, pofácskáján fekete folttal, amely mintegy hullámos T alakban beborította a szemét és végig az egész orrát.

Julie lekuporodott Dolly mellé.

– Szépséges, ugye? A fülük mostanában kezd csak felállni. A jelek szerint ennek a kölyöknek egy kicsit több időre van szüksége. Néha az ötödik hónapot is betöltik, mire a fülecskéjüket rendszeren ki tudják egyenesíteni.

A kiskutya mintha megérezte volna, hogy róla folyik a szó. Testvérei időközben sorra odébbálltak,

elveszítve érdeklődésüket Dolly iránt. Most mindnyájan viharos kergetőzésbe kezdtek, vagy a kennelben szétszórt játékokkal birkóztak. Ő azonban lecövekelt a kerítés mellett, és éjfekete, okos tekintetével fürkészte a kislányt.

– Mi a neve? – kérdezte Dolly.

– Nos, próbálunk ellenállni a kísértésnek, hogy elnevezzük a kölyköket, bár néha nagyon nehéz. De sokkal jobb, ha az új gazdájuk választhat nekik nevet – magyarázta Julie.

– Nagyon eszesnek látszik – jegyezte meg a kislány.

– Tényleg aranyos kutyus – értett egyet anya is.

Dolly mohón felkapta a fejét, ám anyukája a fejét rázta.

– Ne éld túlságosan bele magad! Egy ekkora kutyát nem engedhetnénk meg magunknak.

– De... Talán nekünk is lehet egyszer kutyánk? Egy másik fajta? – suttogta Dolly.

– Gondolkodunk rajta – ismerte be az anyukája.

– Apa nagyon szeretne egy kutyát, és a te korodban nekem is volt egy. Kólának neveztük, mert pontosan olyan színe volt, mint az üdítőnek. Oliver és te most már elég idősek vagytok, hogy okosan bánjatok egy kiskutyával. Szóval, fontolóra is vehetjük a kérdést, amikor hazamegyünk...

– Jaj, anya! – Dolly izgatottan az anyukája nyakába ugrott.

A dróthálónál álldogáló kutyus kíváncsian pislogott fel rájuk. Lelógó fülecskéje egy pillanatra kiegyenesedett, majd ismét lekonyult. A kislány lenézett,

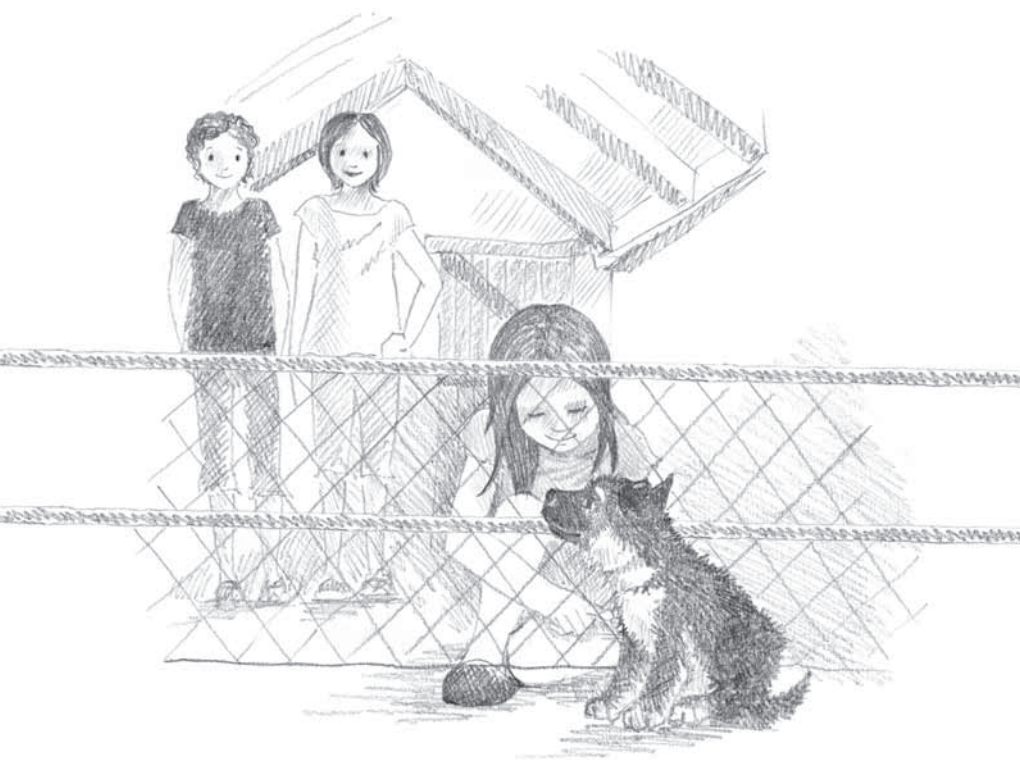
és a kölyök megnyalta a kezét a kerítésen keresztül.
A lány felnevetett; nagyon tetszett a kiskutyának.

Dolly újra lekuporodott a kennel mellé.

– Egyszer talán nekem is lesz egy hozzád hasonló kiskutyám – suttozta.

– Gyengéden megsimogathatod – biztatta Julie, mire a kislány lassan kinyújtotta a kezét, óvatosan, nehogy megijessze a kutyust, és elégedett sóhajjal megcirógatta az aranyszínű bundát.

Julie elmosolyodott.

– Ha van kedved, Dolly, talán segíthetnél nekem hozzászoktatni a kiskutyákat egy kis társasághoz, hogy megbarátkozzanak az emberekkel, mielőtt elkerülnek új otthonukba.

– Segíthetek, anya? – kérdezte a kislány reménykedve. Két hetet terveztek a Folyóparti Tanyán tölteni. Tökéletes alkalom volt, hogy megmutassa a szüleinek, milyen csodálatos kutyagazdi válna belőle. Megvakargatta a kölyök bársonyos fülecskáját, aki elbűvölten nekidőlt a kennel oldalának.

Dolly anyukája beleegyezően bólintott.

– Csak ne éld bele magad túlságosan a német juhászokba, Dolly! Tudom, hogy gyönyörű szépek, de ha veszünk is kutyát, az egész biztosan kisebb fajta lesz.